

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

VIDA DE L'HOME PETIT

Per XIRINIUS

Eixerit com un fesol,
va néixer en sortí el sol.

En veure'l tan petitó,
tothom deia: Que bufó!

Son germà li té quimera
i el va llençà a la riera.

Mes es salvà en un esclop
que corria per 'llí prop.

Bogant d'aquella manera
arribà en terra estrangera.

S'assabentà que un gegant
causava malvestats grans.

Entre tots els cavallers
ell volgué ésser dels primers.

Pujà sobre el gegantàs
i s'amagà sota el braç.

Quan el gegant molt irat
'nava a llençar-se al combat...

es desféu en grans cridòries
puix li feien pessigolles.

Per haver sortit vencedor
el nomenaren gran senyor.

Més fou tanta l'emoció
que anà de cap al panteó.

AVENTURES PELS AIRES

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Afortunadament no havien de fer més de quatre passes per abastar tanta brossa com els calgués. Amb la clau anglesa en Gil destapà un dels bidons de benzina i ruixà un xic d'estopa del calaixó de les eines que també amb molt bon encert havien fet seguir amb ells, agafant dues pedres fogueres, feren esclatar la guspira que produí el foc de a l'estopa i després a la pila de

brossa. En un moment un alegre foc els eixorí a tots.

En Gil, que li costava perdre el bon humor, deseguit es posà a saltar el foc i en Jaume l'imità i fins en Jordi acabà per imitar-los. Després, s'anaren ensopint. — Ai, maret meua! si are tingué sim uns bons biftecs, que anirien bé a brasa. — Quina carpanta que tinc jo també. — Ens morirem de gana! afegí la Roser posant-se a plorar.

— Tot ho adoben plorant les dones! — digué en Jaume — una cosa o altre menjarem, no som pas mancs. — En Jordi tingué una pensada per poder pescar; quan anava a explicar-la es sentiren les petjades del terrorífic lleó i quedaren tots corçats. — Ai Déu meu! mormolà en Gil, aquest lleó no sap la seva obligació, les feres no deuen acostar-se on hi ha foc!...

No gosaven ni a girar-se per por de veure el paorós lleó.

Per fi, en Gil, més atrevit, de cua d'ull, intentà de mirar-lo i quina fou la seva sorpresa en veure que no es tractava d'un lleó sinó solament d'una truja seguida de sis garrinets. En Gil que tenia la clau anglesa sense pensar-s'hi gens l'engegà furienta amb tant d'encert que un dels garrinets es quedà al lloc, els demés i la truja encara fugen ara!

— Ja he mort el lleó! exclamà en Gil. Els altres que no s'havien girat en-

cara, es giraren amb gran alivi i alegria comprovant que no sols no es tractava d'un lleó sinó que ja tenien sopar. Aleshores tocà a la Roser lluir les seves habilitats com a cuinera. Escorxaren el porquet mentre en Jordi i en Jaume s'arribaven a unes roques al peu del mar a recollir un xic de sal dels clots on el sol evapora l'aigua.

Cogueren a l'ast l'innocent garrinet que amb tanta oportunitat havia aparegut. Que n'era de bo! Com se'n

llepaven els dits! L'haver tret el ventrell de pena donà molta animació a la tertúlia. — Vaja, que som uns trumfos, exclamà en Gil. Després a proposta de la Roser s'agenollaren tots i donaren gràcies a Déu per haver-los salvat de tants perills.

Es posaren a dormir prop del foc, establint torns perquè sempre hi hagués un que vetllés. Primer vetllà en Jaume i aquest cridà a en Gil i ell es posà a dormir. En Gil procurà no adormir-se, però fou inútil, la son el vencé i s'adormí com els seus companys.

mir-se, però fou inútil, la son el vencé i s'adormí com els seus companys.

Era ja ben de dia, quan els petits valents es despertaren. Aleshores en Gil s'adonà de la seva badada.

— Ara cal que comencem a reconèixer l'illa i prenguem possessió, enterant-nos d'on podem trobar aigua i on podem fer-nos una barraca o una cova. Cada un d'ells armats, qui amb la clau, qui amb el martell, avançaven cautelosament turó amunt. En Jaume anava al

davant com a bon capità, de sobte en guanyar la carena s'adonà que hi havia un pal de telèfon... més enllà una carretera... i un anunci!...

— Nois! nois! cridà en Jaume veniu sense por, som a terra civilitzada! Tots hi corregueren i mig desolació i mig, es dir més de mig d'alegria, atraparen la carretera i poc tros havien caminat quan veieren uns molins de vent que giraven amb gran desfici. — Vols-t'hi jugar que som a Mallorca! exclamà en

Jordi. La contesta no es féu esperar. — I dóna! sou vosaltres, grandíssims al.lots que m'heu mort el porc!...

— Ja li pagarem, no s'espanti. Esplicaren al mallorquí el que els havia passat i tot admirat els dugué a casa, i escriviren als pares que pocs dies després els recolliren, acabant alegrement aquella aventura que tantes probabilitats tenia d'haver acabat tràgicament.

Les tres dites de l'Alosa

Dibuixos d'En CORNET

Un camperol era eixit a veure si la curta pedregada li havia malmès gaire la vinya; i ell que et troba una alosa, que, ben cert, havia rebut al cap, i s'havia quedat tota somorta a la vora d'un marge.

Tot va ésser u, veure-la, i ajupir-se, i engrapar-la.

Ave Maria puríssima! — va fer l'alosa, que amb l'esperverament va sortir d'aquella mena de desesma que li havia deixat el pinyac de la pedregada. — On me portes? Què vols fer-ne d'un pobre ocell, amb les ales segades per l'esglai?

— Per ma fe, el que se m'acut és escapçar-te i plomar-te, menjar-te ben rostideta, quan seràs prou daurada.

— I ara! Sóc una cosa petita que ni s'afigura, un bocinet sense solta, un mos que quan el tindries a la boca i te l'hauries empassat, uo sabries si te l'havies empassat o bé si se t'havia

fos. Val més que em deixis viure, i ja et dic jo que hi guanyaràs.

— A guanyar-hi — va dir el camperol — sempre faig un. Però em recaria que no volguessis altre que fer-me passar amb raons, i esquillar-te, i deixar-me amb una boca de pam.

— Compliré el que et dic, de mirar pel teu aventatge; t'ho prometo pel Solixent. que ja saps que a les aloses ens té el cor robat. Escolta: tres sentències et diré, tres sentències que et faran savi, i la saviesa no és pas com un bocí fonedís, sinó que és un guany per a sempre. Tres sentències et diré, l'una estant a la teva mà, l'altra quan seré damunt l'arbre, i l'altra quan seré dalt del turó.

— Fet — va dir l'home. — I ara, veïam si ets una alosa que s'estimi.

L'ocell, doncs, que encara era a la mà del camperol, va dir:

— Mai per mai no et sàpiga greu allò que fuig de vora teu.

I obrint les ales, se'n va anar de dret a l'arbre.

Quan va ésser allí dalt, es va aturar i es va posar a plaer vora d'un branquilló, que encara tremolava com si estés esfereït d'haver-la vista arribar més de pressa que no pas una sageta. I girant-se envers el camperol,

— Mai no creguis, de tan esverat, allò que no pot ésser veritat.

Quan va ésser dalt del turó, l'alosa que si, que torna a girar-se-li, i li diu:

— Babau, més que babau! Si m'haguéssis escapçada, i m'haguéssis es-

ubdellada, m'hauries trobat a la tripa una perla que pesa trenta unces.

I vinga riure, i vinga riure.

El camperol, quan va sentir que l'alosa li feia aquesta sonada, es va tornar blanc de ràbia. Després es va passar la mà pel front. I quan anava a cloure el puny, i ja començava de dir penjaments amb una veu tota embarbussada, se li va acudir: — Si t'hi cremes, no et dirà la tercera sentència, que potser té més nas que no pas les altres dues.

— Veïam, — va fer l'home — digues-me l'altra dita.

— Com vols que et digui l'altra dita, si de les dues primeres no n'has fet cabal?

— I per què ho dius, això? — va preguntar l'home, obrint uns ulls com unes taronges.

— Perquè jo t'havia dit: «Mai per mai no et sàpiga greu allò que fuig de vora teu». I ara et reca d'haver-me deixat escapar. I t'havia dit: «Mai no creguis, de tan esverat, allò que no pot ésser veritat», i ara ho has cregut, perquè com el meu cos, que tot plegat no pesa vint unces, podia dur a la tripa una perla que en pesés trenta?

— Tens raó, alosa, tens raó, però digam l'altra sentència, i ja veuràs com me'n recordaré i m'hi ajustaré tota la vida.

— Doncs té, aquí la tens la tercera sentència — va fer, tot rient, l'alosa:

— Ni sap volar la gallina ni la tortuga va al trot, ni és feta per a sentències l'orella del tabalot.

Contat per

JOSEP CARNER

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

TSAREVITX IVAN

(Continuació)

La cabana obeí tot seguit; trucà i entrà i trobà la bruixa Avia-laga amb els braços i les cames ossosos i amb el nas que li penjava fins al pit, la qual estava molt enfeïnada esmolant-se les dents. Quan oí que la porta de la cabana s'obria, eixí tot seguit per veure el que era.

— Fiúuu, fiúuu! Qui és que s'atreveix a venir a la meva cabanella! Ah, tsarevitx Ivan! I per què has vingut?

Ell li va explicar tot seguit, i ella respongué:

— Oh, cabana cabanella: detura't de cara a mi que he de trucà en ta portella!

La cabana s'aturà i Ivan hi va entrar tot seguit. Avia-laga grunyí:

— Fiúuu, fiúuu! Qui és que s'atreveix a venir a la meva cabanella! Ah, tsarevitx Ivan, has vingut per voluntat o per obligació?

— He vingut cercant la meva muller Basilissa la Sàvia.

— Ai, quina pena em fas! I per què has tardat tant? Que no ho saps que la princesa Basilissa ja quasi t'ha oblidat, amb tant de temps? Ja pots córrer si hi vols arribar a temps. Mira, te'n vas a casa de la meva germana gran i allí hi viu la teva muller. Quan tu entraràs, Basilissa es convertirà en un fus i la meva germana filarà la seva cabellera d'or. Quan tu vegis que la meva germana gran es distreu, li pispes el fus i fuges corrent. La meva germana gran t'empaitarà i tu trençaràs el fus pel mig i llençaràs la punta cap al teu darrera i així la meva germana no et podrà seguir, j'aleshores veuràs com la princesa Basilissa apareixerà al davant teu.

Ivan tsarevitx remercià Avia-laga pels seus consells i tornà a sortir al darrera de la piloteta.

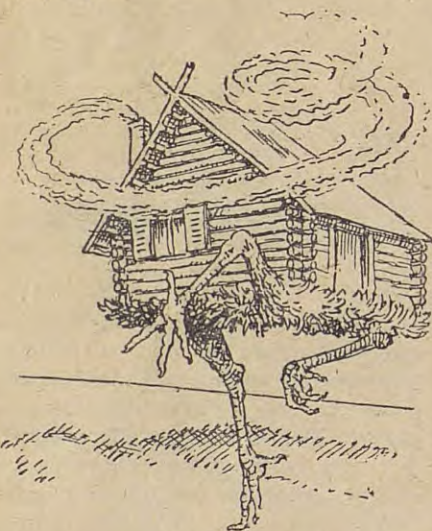
Hom no sap ni el temps ni les terres que va recórrer; tan sols pot ésser afirmat que va rompre tres parells de sabates de ferro.

Per fi arribà a una tercera cabana

que, com les altres, estava construïda al damunt de tres potes de gallina i botia i rodava sense paràr.

— Oh, cabana cabanella: detura't de cara a mi que he de trucà en ta portella!

La cabana va obeir tot seguit, i en entrar va veure l'Avia-laga gran que estava filant fils d'or amb el fus a la mà. Ivan tsarevitx s'esperà una bona estona fins que, a la fi, la bruixa s'acotà per buscar-se una puça a la mitja, i aleshores Ivan li va pegar estirada

— Noi, quant que has tardat! Als primers anys, la princesa Basilissa es recordava molt de tu, però ara ja ni t'anomena mai. T'aconsello que vagis a veure la meva segona germana, que està més ben enterada que jo dels afers de la teva muller.

El tsarevitx s'acomiadà de l'Avia-laga, i després d'haver emplenat bé el sarró començà a caminar altra vegada al darrera de la piloteta. Al cap de nou dies i nou nits trobà una altra cabana amb potes de gallina, que així que ell s'hi acostà començà a botre i rodar com aquella altra.

al fus i fugí rabent com el vent. L'Avia-laga li corria al darrera que ja quasi l'atrapava, i ell que va i trenca el fus i llença la punta endarrera, que, al caure, va tocar el dit gros del peu esquerre de la bruixa la qual es va quedar grinyolant i fent tombarelles al mateix lloc on va caure la punta del fus.

En aquell mateix instant aparegué al seu davant la seva muller, la princesa Basilissa. En voleu d'abraçades i petons i exclamacions d'alegria? Però ell aviat s'entristí de pensar el lluny que eren de la seva terra. Ella li digué que no s'hi amoïnés, que ella tot ho arreglaria. En aquell moment s'alçà un

ventijol que despertà totes les remors dolces de la contrada.

— Oreig fil — li digué la princesa Basilissa. — Porten's al palau del tsarevitx Ivan!

I l'oreig regollà i e's pujà dalt d'un nuvolet ros, i empenyent-lo, empenyent-lo, en poca estona foren portats tot de dret al castell del tsar. El

nuvolet davallà i es trobaren al mig del pati del castell.

Podeu comptar la joia del rei en veure arribar el seu fill petit i la seva nora preferida!

Tot seguit va ordenar que fossin celebrades unes grans festes, i al cap de molts anys el tsar va morir després deixat tot el reialme al seu estimat fill el tsarevitx Ivan.

II

L'ÓS, LA GUINEU I EL CAMPEROL

Una vegada un Camperol estava llaurant, i va i se li atansa un Ós alt com un Sant Pau:

— Camperol, ja pots encomanar l'ànima a Déu perquè vaig a menjar-te.

— No em mateu, compare l'Ós! — va fer. — Mireu; si voleu ara sembrar naps i ens partirem la collita. Per vós les fulles i per mi les arrels!

A l'Ós li agradà el tracte i se'n tornà al bosc.

Arribà el temps de la collita, i el Camperol començà d'escarbotar la terra i a treure'n els naps, i ja m'arriba l'Ós de la muntanya per reclamar la seva part.

— Ei, el Camperol! Ja arribat l'hora que compleixis els tractes.

— Ja ho crec, compare l'Ós! I, si voleu, jo mateix vos duré la vostra part a la vostra esplugu — féu el Camperol.

I quan hagué recollit tots els naps els hi va anar tallant les fulles i amb una carretada les hi traginà totes a la seva cova. L'Ós quedà d'allò més satisfet d'aquell *horrat* repartiment (com ell deia) i acomiadà el Camperol amb profundes reverències.

Arribà el dia de mercat i el nostre Camperol féu una carretada de naps i se'n anà cap a la vila per vendre'ls; i va, i pel camí ensopega a trobar altra vegada l'Ós.

— Bon dia, el Camperol! On aneu, tan carregat?

— Mireu, compare, vaig a ciutat a vendre les arrels dels naps.

— Ah! Molt bé: Deixeu-me'n tastar una d'aquestes arrelles.

El Camperol ja es veié la pedregada a sobre, però no tingué més remei que deixar-n'hi tastar. Ai, fillets, quan l'hagué tastat! Tenia una ràbia que no es podia tenir.

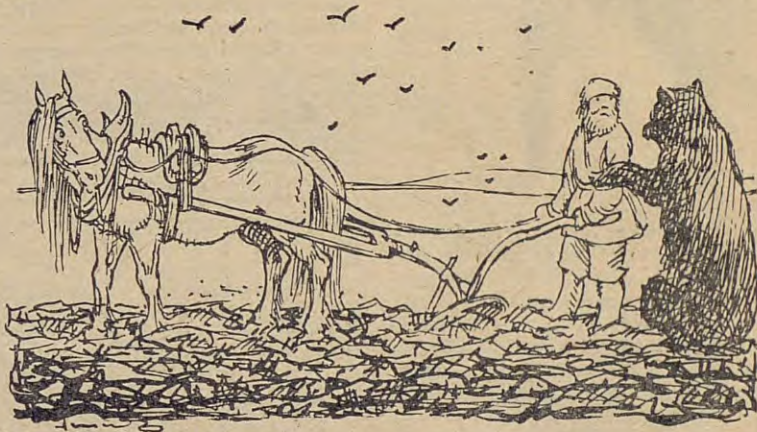
— Ah, desvergonyit! — bruelava. — M'has enganyat miserablement!...

El Camperol tingué una feinada per calmar-lo i per fi el va convèncer, assegurant-li que en tornant del mercat semblaria una altra cosa i li'n donaria les arrels per ells i es quedaria les fulles per dur al mercat. L'Ós se'n tornà a la seva esplugu, i el Camperol,

en tornar del mercat, va llaurar el camp i va sembrar-hi blat.

Arribà el temps de la collita, i l'Ós s'emportà totes les arrels que havien romàs al rostoll, i el Camperol va batre les espigues, molgué el blat, i amb la farina va pastar i coure uns pans més rossos que el sol. Quan l'Ós va adonar-se de l'enganyifa va baixar a la masia, i li va dir:

— Mireu, Camperol: No us vull dir ni un mot de les males passades que m'heu fet. Tan sols vos dic que proveu de venir al bosc a cercar llenya i us menjaré en un dir Jesús, que de vós no se'n cantarà mai més gall ni gallina.

Arribà l'hivern, i el pobre Camperol, espavordit, no s'atreu d'anar al bosc a collir llenya i va començar de cremar els bancs i les bótes del celler i les cadires... fins un dia que féu el cor fort i es va decidir a anar-hi tot caminant de puntetes. Tot just era arribat trobà comare Guineu:

— I ara, el Camperol, què teniu que camineu tot arronsat i poc a poc?

— Ssst! — féu el Camperol, esgarriat. — No crideu tant, que si l'Ós n'heu esment i em veu se'm menjarà més prompte que la vista!

— I si jo vos lliurés d'ell què em donaríeu?

— Si vós me'n deslliuréssiu seria capaç de donar-vos una dotzena de pollastres dels més cantadors del galliner.

— Tracte, tancat! Ja podeu collir

tanta llenya com vulgueu, que jo menestrestant cridaré i faré força escàndol i simularé que són arribats els caçadors. Quan vindrà l'Ós i us preguntarà què és aquest terrabastall, li direu que són els senyors que cacen llops i óssos.

El Camperol començà de destralejar un roure vell, i la Guineu apretà a fer corredisses de banda a banda del bosc, cridant: — Alahiii!... Alahiii!...

Ja ve tot seguit l'Ós i pregunta tot manyac al Camperol:

— Ei, bon amic, el Camperol! Em voleu dir el que són aquests crits i aquest escàndol tan esgarriat?

— Ai, compare l'Ós! Són els caçadors que empaiten els llops i els óssos.

— Vell amic! Oi que no em denunciareu pas? Si em volguéssiu fer la gran mercè d'amagar-me dessota del vostre carro... — féu l'Ós, ple de bardsa.

Mentrestant la Guineu, des del darrera d'uns arboços, cridava:

— Ei, el Camperol! Que heu vist cap ós per ací?

— Cap ni un, no n'he vist!

— I què és allò que teniu dessota del carro?

— Es un tronc d'arbre.

— Si fos un tronc d'arbre el tin-

dríeu dalt del carro ben lligat amb unes cordes.

Aleshores l'Ós digué tot baixet al Camperol:

— Cuiteu, cuiteu, bon Camperol, lligueu-me amb unes cordes i fiqueu-me dalt del carro.

El Camperol no s'ho féu repetir; el lligà, el ficà a dalt del carro, i quan l'hi tingué el va matar a cops de destrat.

La Guineu comparegué tot seguit

— Compare Camperol — va fer; — ara espero els dotze pollastres...

— Ja hi estem anant — respongué el Camperol. I pujà a dalt del carro tot fent petar la tralla. La Guineu començà a córrer al davant del cavall tot botent-li el morro enjogassada pen-

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

Molt té guanyat qui posseeix la costum d'esperar i creure que s'han de complir els seus desitjos i realitzar-se els seus somnis; i qui sàpiga mantenir-la, passi el que passi, acabarà acabat per vèncer i obtenir la desitjada felicitat.

OCELLE S AMICS EL FALZIOT EGRE

Es d'un negre lleugerament rogenc. Arriba de l'Àfrica a la primera quinzena d'abril i s'estableix en la nostra terra, en els plans habi'ans preferint les grans ciutats, tenint son estatge a la pa t més alta dels edificis on hi viu

joiosament. Ell i el falziot gris, són els ocells d'Europa qui aconseguen les més ràpides velocitats de vol. Arriben a volar uns 400 qui òmetres per hora. Devoren un miler d'insectes voladors per dia. Sovint pugen a una alçada de més de 1000 metres, on troben caça d'insectes, tals com les formigues alades.

Déu no ha creat als seus fills per l'enveliment, sinó per l'aspiració; per mirar a dalt i no a baix; pel benestar, no per les privacions.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

EL CONILL

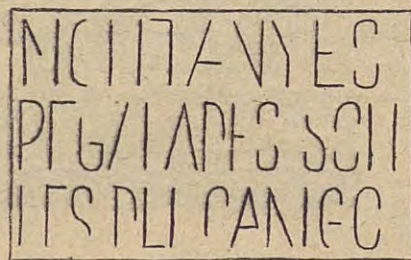
Es un animal de pèl curt i orelles molt llargues. Es també un animal molt espantadís. El conill de bosc principalment, encara no sent el tret que li engega el caçador; es posa a córrer amb tota la força que li permeten les cames i no espera el segon avís.

El conill té els ulls rodons i el nas reduït a la més mínima expressió. Amb tot i que el seu nas es redueix gairebé a uns petits traquets formant triangle, els entesos diuen que és un animal que té molt nas. El conill, tant si és home com dona porta bigoti. El conill és un animal molt cobejat pels aficionats a l'arròs amb conill, car per fer ben perfecte un arròs d'aquesta mena, és indispensable l'assistència a l'apat de l'abans esmentada bestiola.

En les carnisseries, un cop passat a millor vida, vénen el conill tot sencer o a peces menudes, encara que moltes vegades, en lloc de conill de bosc, despaxen conill de teulada que és una mena de conill de cap-per-avall o siga que en lloc de tenir les orelles llargues i la cua curta, té la cua llarga i les orelles curtes, i en lloc de menjar lletsons, alfals i cosconilles, menja furtivament ratolins, verats i bistecs. Una paradoxa final: Nosaltres coneixem un senyor que es diu Conill i és caçador.

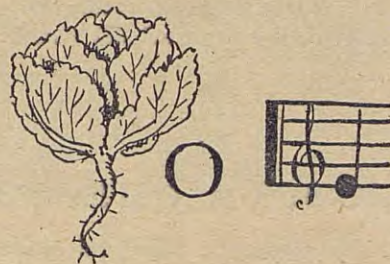
SALOMÒNIC

LLETRES INACABADES

Acabant de dibuixar aquestes lletres, obtindreu el començament d'una cançó popular catalana.

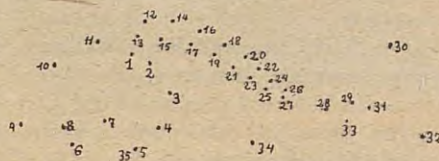
JEROGLÍFIC

Si analitzem la llum d'una estrella, per llunyana que sigui, sabrem els metalls que hi ha en la seva atmosfera incandescent, perquè cada metal·l dona la seva ratlla peculiar en l'espectre. De la mateixa manera, un observador versat en química mental pot analitzar el caràcter d'una persona, encara que li siga desconeguda i dir quin vici, passió o defecte la domina.

O. S. MARDEN

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Es impossible que no vinguin escàndols; mes aïl d'aquell qui en tingui la culpa. Més li valdria que li possessin una roda de molí al coll i el tiressin a mar, abans que escandalitzar un d'aquests petitets. Mirau per vosaltres; si el teu germà peca contra tu, corregeix-lo; i si se'n peneix perdona'l, i encara que pequi contra tu set vegades al dia, si set vegades ve a trobar-te dient: me'n penedesc; perdona'l!

EVANGELI S. LLUC — CAP XVII.

GRAN CONCURS

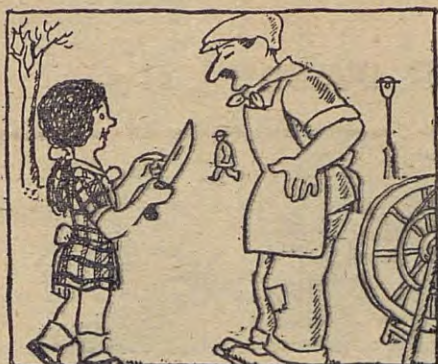
N.º 313 — Avolina Anguera N.º 314 — Ramon Termens

N.º 315 — Emili Grau

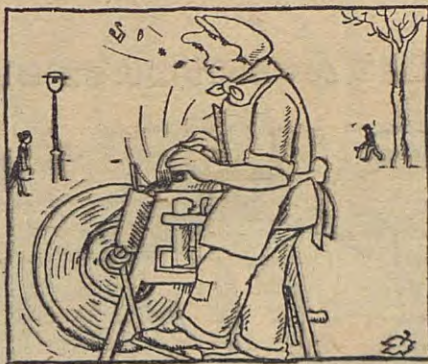
N.º 316 — Ricard Marlet

Rodolins incomplets

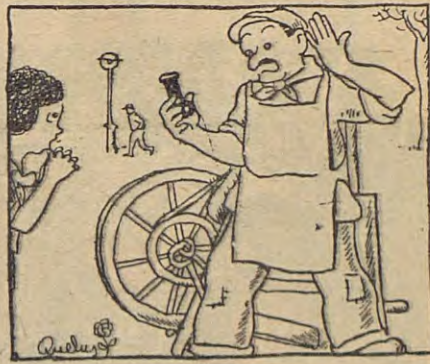
L'esmolet distret

La Mercè i un esmolet

Tot badant i tot cantant

I de tant que l'ha esmolat

PER A LES NENES

EMPAREDATS DE FORMATGE

Aquests emparedats són dels que més agraden a les nenes llamineres. Em penso doncs que us plaurà saber-los fer.

Es compra pa anglès, (en cas de no tenir-ne també es pot fer amb pa usual) es tallen unes llesquetes fines, posant entremig de dues llesques, una capa de formatge fresc de Burgos, mullant-les després amb xerès sec.

En un plat, es bat un ou amb llet i un trosset de pell de llimona ratllada. Quan està tot això ben barrejat, s'hi arrebo en els emparedats i es fregeixen amb oli. Si voleu que tingui un color bonic, els fregiu amb oli fi clarificat.

Quan encara estan calents, s'hi tira

per sobre sucre molt.

Per menar-los espereu que siguin freds i veureu que bons que són.

TALLARETA

Preguntava Lluís XIV a Colbert, com era que amb tot i ésser rei de la vasta i populosa França, li havia estat impossible conquerir un país tan petit com és Holanda. El ministre respongué: Perquè la grandesa d'un país no depèn de l'extensió del seu territori, sinó del caràcter dels seus habitants.

Els fisiòlegs creuen que el cervell creix fins als dinou anys en la generalitat dels europeus; i fins als vint-i-cinc pels subjectes que segueixen llurs estudis i freqüenten les universitats. Aquesta diferència podria ésser deguda a què els cervells d'aquests darrers posseeixen una major vitalitat natural que es dels altres que fineix llur desenvolupament en una època més reculada.

Molts autors, però, admeten que l'exercici cerebral té la seva influència directa, com els exercicis físics per les altres parts de l'organisme. Creuen també que el cap pels que treballen molt amb el cervell, continua creixent insensiblement fins als quaranta-cinc anys època en què les sutures del crani es comencen a soldar.

JEROGLIFIC

Solucions al número passat

Jeroglífic: *Correspondència.*

Lletres escampades: *Ripoll.*

Mots creuats:

D'OMBRES XINESQUES

N.º 317 — Francesc Creus

N.º 318 — Pere Ricard

N.º 319 — Josep Ferré

N.º 320 — Pere Duran

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

LES AVENTURES D'EN PAUET II part

1 Els animals foren una rebuda ben afectuosa a en Pauet i el seu gos. L'elefant, el brúfol, la pantera, l'ós, el simi i tots els demés decidiren de presentar-lo al lleó, per tal que digués què calia fer. En Pauet — que sabia que el lleó era el més ferotge de tots els animals de la selva — va tremolar de por. El gos llop el va tranquil·litzar.

2 El rei de la boscúria va restar encantat de la simpatia d'en Pauet i el va nomenar primer ministre. (Li va valgué aquest càrrec el saber de llegir i escriure, la qual cosa era en aquell país verament extraordinària). El gos llop no va parar fins que el bordejàs acceptà, convençut que a ell almenys li tocarien els ossos.

3 Amb motiu del nomenament d'en Pauet, a la selva s'organitzaren grans festasses. Els animals prepararen una luxosa cavalcada. L'au del paradís i els ossos trompetes obrien la marxa. Seguia en Pauet a cavall d'una zebra escoltat pel gos llop i el lleó sota d'una ombrel·la sostinguda pel degà dels simis. Després venien els elefants, els hipopòtams, els cocodrils, els ossos, els austrüços i demés bèsties de la selva. D'altres animals, entre els quals es comptaven les femelles i els cadell, contemplaven el pas de la cavalcada i llençaven flors, udolant, bramulant, xisclant, mugint.